

rend Lo-Nars-Regnskabet — thi vi maae efter Monarchiets Forfatningsorden her holde os til Lo-Nars-Perioden — paa forfatningsmæssig Maade bliver affluttet og opgjort, kan Spørgsmaalet ikke komme frem, ikke engang efter den ærede Landssthingsmands Opfattelse af Sagen; men herpaa skal jeg ikke idag nærmere gaae ind; thi saa komme vi udover Budgetsagen, langt udover det Forhold, som ligger for og ind paa et ganske andet Forhold. Kun det vil jeg bede fastholdt, at hverken den foreløbige Opgjørelse kan være endelig konstitutionelt bindende, og at ei heller de enkelte Landsdele kunne foretage deres Prøvelse, der nødvendigt maa tilkomme Monarchiets fællesforfatningsmæssige Myndigheder.

Vesfely: Ja, det er med Forundring, jeg har hørt, at en Finantsminister ikke veed Forskjellen mellem Udgifter og Indtægter, og til Styrke derfor har paaberaabt sig Vaanskeligheden ved at bestemme Begrebet af „Penge“ af „Værdi“, af „Nytte“ o. s. v. Jeg troer ikke, at de to Ting staae saaledes i Forbindelse med hinanden. Er det end vaanskeligt i Systemet at kunne komme til et ret Begreb om Penge og om Værdier o. s. v., saa troer jeg dog rigtignok, at naar den ærede Minister vil henvende sig til Overstatsbogholderen, vil han erfare, at denne meget godt veed, hvilken Forskiel der er imellem Udgifter og Indtægter. Jeg kan ikke fravige min Anskuelse. Naar der er Tale om Postering, kan jeg omtrent angive det som min Grundsætning i saa Henseende, at Alt, hvad der indkommer i Kassen, føres til Indtægt, og Alt, hvad der gaaer ud af den, føres til Udgift, og at der Intet maa holdes indenfor Linien; thi disse Posteringer indenfor Linien, hvor man kun fører Overskuddet til Indtægt, kunne kun give Anledning til Forvirring. Naar det nu er udtalt, at dette var en Budgetforhandling, hvor „altsaa egentlig ikke Spørgsmaalet om Statsregnskabet kunde komme frem“, da har jeg heri en fra den meget ærede Minister aldeles afvigende Anskuelse. Jeg troer nemlig, at det er aldeles umuligt at forhandle nogen Finantslov, hvis man tillige vil see, hvad dens hele Virkning er, naar vi ikke begynde med Begyndelsen, som

foreligger, nemlig Afflutningen af det forrige Nars-Regnskab; dertil kan man ved Behandlingen af Finantsloven umulig undlade at tage Hensyn. Det Samme er Tilfældet, naar man er ved Enden af Finantsaaret; da er det den Status, der da vil fremtræde, man har at tage Hensyn til. At derfor en Budgetforhandling skulde udelukke Spørgsmaalet om Statsregnskabet, og navnlig om det sidst affluttede Statsregnskab, er for mig en uoploselig Gaade. Det vil derfor ikke være forunderligt, naar jeg ikke kan samstemme i, hvad den ærede Minister yttrede, at „Alting var saa soleklart“, at „der var ikke Skygge af Tvivl“; thi naar vor Betragtning af de finantsielle Forhold er saa forskjellig, er det ikke at forundre sig over, at jeg ikke kan see Alt i det samme Sollys som den ærede Minister. Jeg skal ikke gaae ind paa den Betragtning, der blev gjort gjældende med Hensyn til Fællesforfatningen og den Bestatningsmyndighed, der er tillagt Rigsraadet, men jeg vil kun sige, at saalænge Rigsraadet ikke har større Myndighed, end det nu er i Bestodelse af, og saalænge dets hele Organisation er, som den er, er det endda godt, at denne Myndighed er saa indskrænket; som den er. Naar den ærede Minister har formeent, at fordi der var aflagt et Regnskab, var det dog ikke dermed revideret, og deraf kunde altsaa ingen Opgjørelse finde Sted — ja, da er dette ogsaa en finantsiel Anskuelse, jeg ikke kan tiltræde. Det er en bekendt Sag, at den Afflutning, der finder Sted af Statsregnskabet, er vel i Hovedsagen correct, men der vil siden blive at tage Hensyn til de enkelte Berigtigelser, der muligviis ville fremkomme, men som ikke ville faae nogen væsentlig Betydning. Det er ikke Noget, som kan have væsentlig Indflydelse paa Opgjørelsen, naar Regnskabet er sluttet. Disse Berigtigelser kunne komme om to Aar; men der er aldeles ingen finantsiel Nødvendighed for, at man ikke skulde kunne opgjøre foreløbig, naar Regnskabet er affluttet.

Indenrigsministeren: Ja, der er mange Gaader i denne Verden; men blandt de store Gaader ere virkelig ogsaa adskillige af de Betragtninger, som den ærede Landssthings-